

DŽ.K. ROULING

Harry Potter

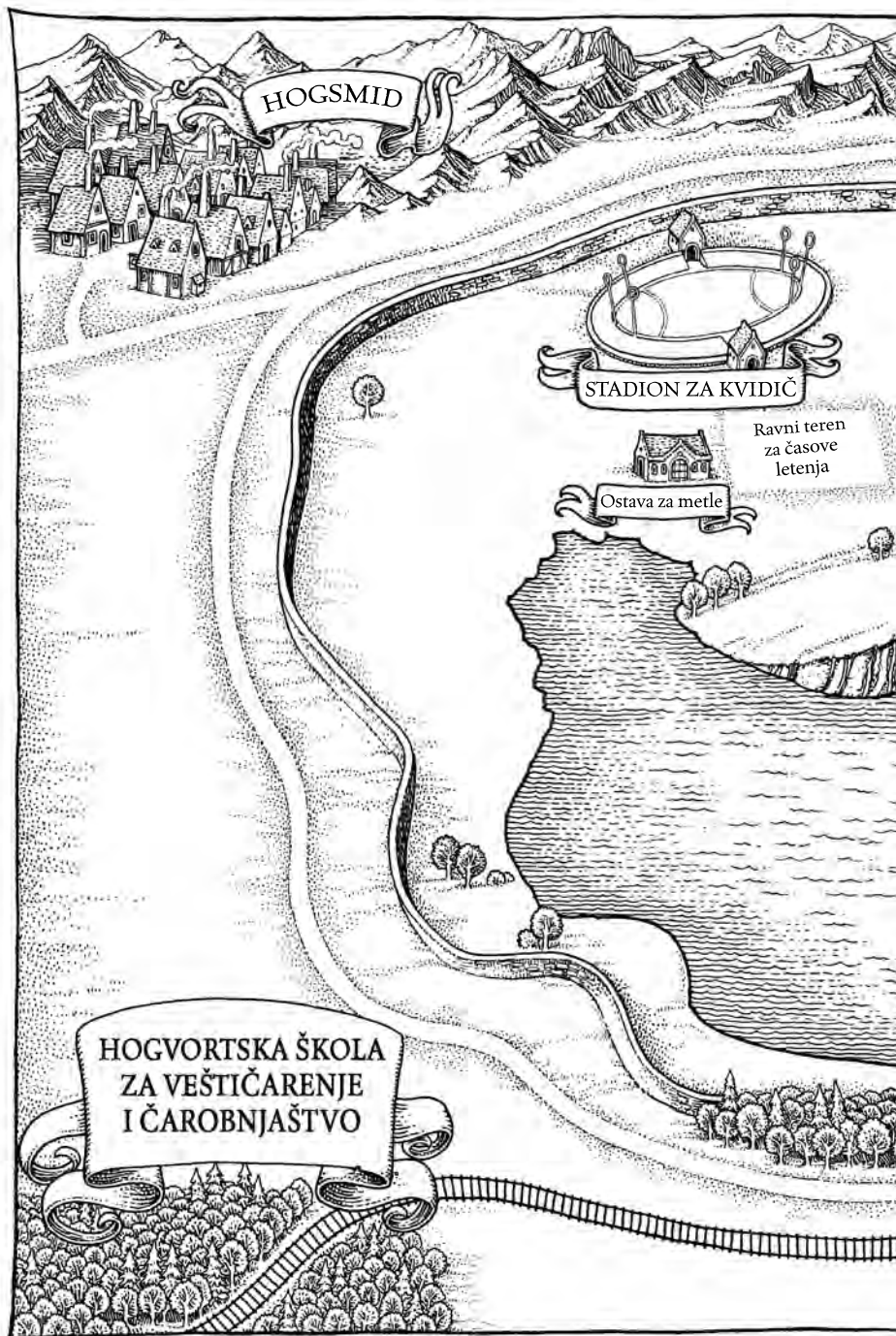
II
POLUKRVNI
PRINC

S engleskog preveli

Vesna Roganović
Draško Roganović

**Čarobna
knjiga**

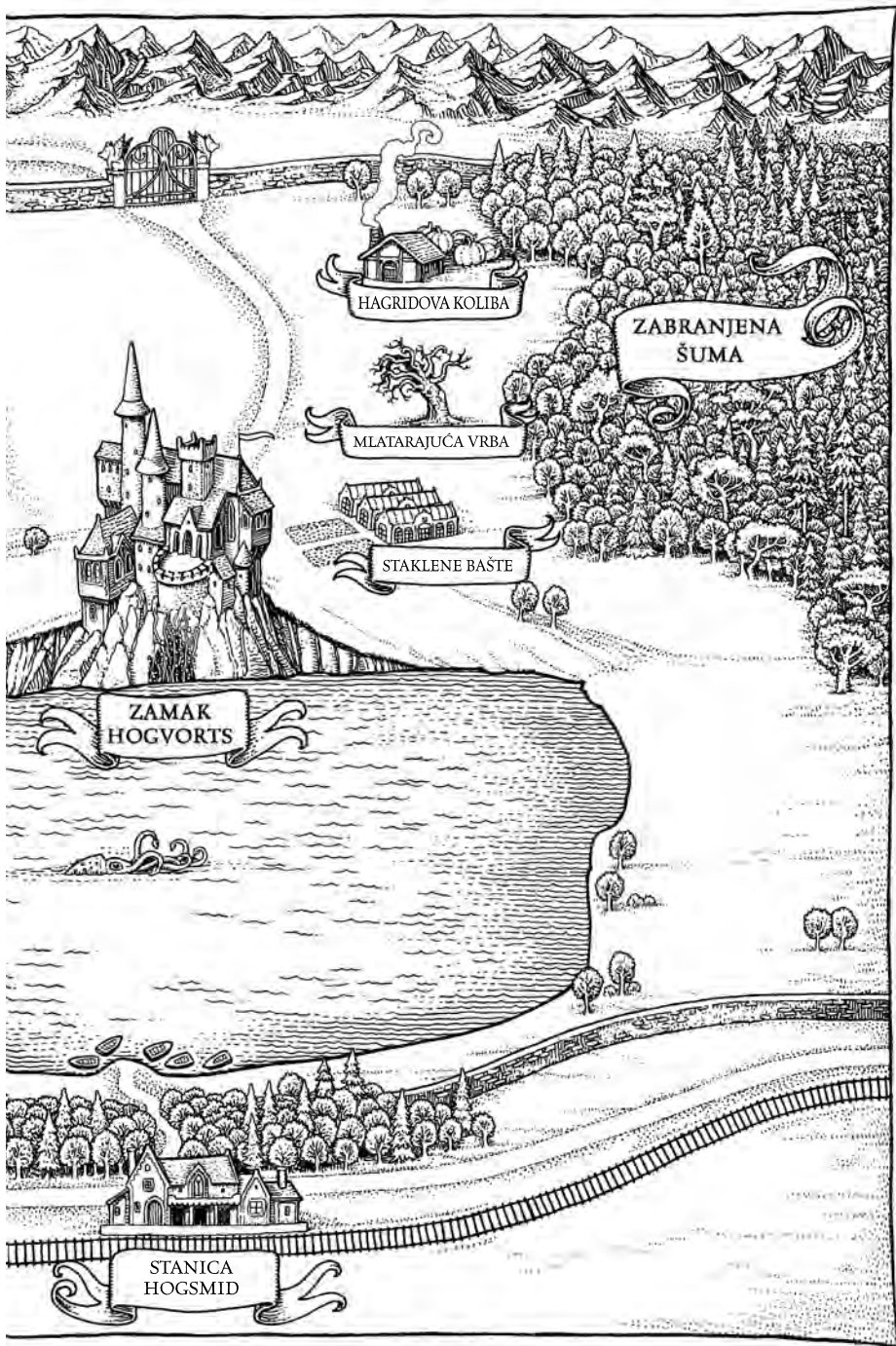
HOGSMID

STADION ZA KVIDIČ

Ravni teren
za časove
letenja

Ostava za metle

HOGVORTSKA ŠKOLA
ZA VEŠTIČARENJE
I ČAROBNAŠTVO

*Svojoj predivnoj kćerki Makenzi
posvećujem njenog blizanca
od mastila i hartije*

Njihov premijer

B ližila se ponoć, a premijer je sedeo sam u kancelariji, čitajući dugačak dopis, čiji mu je sadržaj odmah čileo iz glave ne ostavljajući ni najmanjeg traga za sobom. Očekivao je poziv predsednika daleke zemlje i, od silnog iščekivanja da se taj prokleti čovek javi telefonom i pokuša da potisne neprijatne utiske veoma duge, zamorne i teške nedelje za sobom, nije stizao da razmišlja ni o čemu drugom. Što je više premijer pokušavao da se fokusira na štampani tekst pred sobom, to je jasnije video likujuće lice jednog od svojih političkih protivnika. Upravo taj protivnik pojavio se u vestima tog dana, ne samo da nabroji sve užasne stvari koje su se desile prethodne sedmice (kao da je ikog trebalo podsećati) već i da objasni zašto je svaki od tih užasa isključivo vladina krivica.

Premijerov pritisak skoči pri samoj pomisli na te optužbe, jer nisu bile ni poštene ni istinite. Kako je njegova vlada, zaboga, mogla da spreči urušavanje onog mosta? Nečuveno je to što im iko spočitava da ne troše dovoljno na mostove. Most nije bio star ni deset godina i čak ni najbolji stručnjaci nisu mogli da objasne zašto je pukao na dva dela, poslavlši tuce automobila u rečne dubine pod sobom. I kako se bilo ko usuđuje i da nagovesti da je manjak policajaca rezultirao onim dvama opakim ubistvima koja su dobila toliki publicitet? Ili da je trebalo da vlada nekako predvidi neobjašnjivi uragan u zapadnom delu zemlje, koji je odneo velik broj ljudskih žrtava i izazvao ogromnu materijalnu štetu? I da li je *njegova* krivica što je jedan od njegovih podsekretara, Herbert Čorli, izabrao baš ovu nedelju da se ponaša tako čudno, pa će odsad mnogo više vremena provoditi sa svojom porodicom?

„Zemljom je zavlдалo turobno raspoloženje“, zaključio je protivnik jedva skrivajući širok kez.

Na nesreću, to je bilo potpuno tačno. Premijer je to i sam osećao: ljudi su zaista izgledali očajnije nego obično. Čak je i vreme bilo sumorno: sva ta hladnjikava izmaglica usred jula... to nije u redu, to nije normalno...

Okrenuo je drugu stranu dopisa, video koliko još ima i okanio se toga, shvativši da nema vajde. Protežući ruke iznad glave, žalosno se osvrtao naokolo po kancelariji. Bila je to dražesna soba, s mermernim kaminom naspram visokih prozora izdajenih na okna, čvrsto zatvorenih zbog neočekivane hladnoće. Blago drhteći, premijer ustade i priđe prozorima gledajući u retku izmaglicu koja je pritiskala staklo. I baš dok je tako stajao, leđima okrenut sobi, začu tiho kašljanje iza sebe.

On se sledi u mestu, nosom dodirujući vlastiti prestrašen odraz u tamnom staklu. Prepoznao je taj kašalj. Već ga je ranije čuo. Okrenuo se, lagano, da bi se suočio s praznom sobom.

„Izvolite?“, reče pokušavajući da zvuči odvažnije nego što se osećao.

Na tren je prigrlio praznu nadu da mu se niko neće odazvati. Ipak, glas mu odmah odgovori – jasan, odlučan glas, koji je zvučao kao da čita pripremljenu izjavu. Poticao je – što je premijer znao čim je začuo taj kašalj – od žabolikog čovečuljka s dugom srebrnastom perikom, koji je bio naslikan na maloj i prljavoj slici u ulju u udaljenom ćošku prostorije.

„Premijeru Normalaca. Moramo hitno da se sretnemo. Ljubazno molim brz odgovor. Srdačno, Fadž.“ Čovek na slici ljubopitljivo je gledao premijera.

„Ovaj“, reče premijer, „čujte... nije mi baš zgodno sada... očekujem telefonski poziv, znate... od predsednika...“

„To se može odložiti“, odvrati portret spremno. Premijer se snuždi. Toga se i bojao.

„Ali stvarno sam se nadao da ću pre razgovarati sa...“

„Sredićemo da predsednik zaboravi na poziv. Umesto sad, telefoniraće sutra uveče“, kaza čovečuljak. „Najlepše molim da smesta odgovorite gos'n Fadžu.“

„Ja... oh.. važi“, reče premijer slabašnim glasom. „Da, primiću Fadža.“

Požurio je nazad do pisaćeg stola, usput pritežući kravatu. Jedva se namestio u svojoj stolici i nabacio na lice nešto što je, nadao se, bilo opušten i nonšalantan izraz, kad se na praznoj rešetki ispod mermernog okvira kamina rasplamsaše jarkozeleni plamenovi. Pokušavajući da ne ispolji ni trunku iznenađenja ili uzrujanosti, posmatrao je kako se iz plamenova pojavljuje zdepast čovek, vrteći se kao čigra. Nekoliko sekundi kasnije iskočio je na fin starinski sag tresući pepeo s rukava svog dugog kariranog ogrtača, s limun-zelenim polucilindrom u ruci.

„A... goš'n premijeru“, reče Kornelijus Fadž hitajući mu u susret ispružene ruke. „Drago mi je što vas ponovo vidim.“

Premijer nije mogao iskreno da mu uzvratii kompliment, pa ne reče ništa. Nije mu ni izdaleka bilo milo što vidi Fadža, čija su povremena pojavljivanja, mimo toga što su sama po sebi bila krajnje uznemirujuća, obično nagoveštavala da će čuti neku veoma lošu vest. Štaviše, Fadž je izgledao prilično nasekirano. Bio je mršaviji, ćelaviji i pepeljastiji, a lice mu je delovalo narogušeno. Premijer je i ranije viđao kod političara taj izraz, koji nikad nije slutio na dobro.

„Kako mogu da vam pomognem?“, upita kratko se rukujući s Fadžom i pokazujući u pravcu najneudobnije stolice u pročelju stola.

„Ne znam odakle da počnem“, promrmlja Fadž, izvlačeći stolicu, sede i smesti svoj zeleni polucilindar na kolena. „O, kakva nedelja...“

„I vama je bila naporna, je li?“, upita ga premijer kruto, nadajući se da mu time stavlja do znanja kako već i sam ima pune ruke posla i da mu je svega dosta i bez toga da ga Fadž dodatno opterećuje.

„Da, naravno“, reče Fadž i, umorno trljajući oči, pogleda smrknuto premijera. „Imao sam podjednako napornu nedelju kao i vi, premijeru. Brokdejski most... ubistva Bounsove i Vensove... a da ne spominjem metež na zapadu zemlje...“

„Vi... ovaj... vaši... hoću da kažem, neki vaši ljudi su bili... bili umešani u te... te stvari, jelda?“

Fadž pogleda premijera prilično strogo.

„Naravno da jesu“, odgovori. „Sigurno ste shvatili šta se zbiva.“

„Ja...“, oklevao je premijer.

Takvo ponašanje umnogome ga je i dovelo do toga da omrzne Fadžove posete. Ipak je on jedan premijer i nije mu se dopadalo da se oseća kao neki neuki školarac. Ali naravno, tako je bilo još otkad je prvi put sreo Fadža, iste večeri kad je postao premijer. Sećao se toga kao da je bilo juče i znao je da će ga to proganjati sve do smrti.

Stajao je sam u ovoj istoj kancelariji, uživajući u svom trijumfu, koji je usledio nakon onolikih godina sanjarenja i spletkarenja, kada je začuo iza sebe kašljanje, baš kao i večeras, i okrenuo se da bi ugledao taj odvratni mali portret kako mu se obraća najavljujući da ministar magije upravo stiže da bi mu se predstavio.

Pomislio je, naravno, da su ga duga kampanja i napetost zbog izbora izludeli. Preplašio se do srži kad je video da mu se neki portret obraća, mada to nije bilo ništa posebno u poređenju sa onim kako se osećao kada je samozvani čarobnjak iskočio iz kamina i rukovao se s njim. Ostao je bez reči sve vreme dok je Fadž ljubazno objašnjavao da po celom svetu još postoje veštice i čarobnjaci, koji i dalje žive u potaji, i uveravao ga da ne mora da se brine o njima pošto je Ministarstvo magije preuzelo odgovornost za čitavu čarobnjačku zajednicu i sprečavalo nemagijsko stanovništvo da nanjuši i najmanji trag čarobnjaka. To je, rekao je tada Fadž, težak posao koji je obuhvatao sve, od propisa za odgovornu upotrebu metli do držanja zmajevskog roda pod kontrolom (premijer se sećao kako se u tom trenutku uhvatio za sto, tražeći oslonac). Fadž je tada zabezекnutog premijera očinski potapšao po ramenu.

„Bez brige“, rekao je. „Sva je prilika da me nikad više nećete videti. Uznemiravaću vas samo ako je u pitanju nešto ozbiljno, nešto što će uticati na Normalce... hoću reći, na nemagijsko stanovništvo. Inače, sve se svodi na ono: živi i pusti druge da žive. I moram reći, vi to prihvatate mnogo bolje od vašeg prethodnika. *Taj* je pokušao da me izbaci kroz prozor misleći da sam prevarant koga mu je uvalila opozicija.“

Premijer je najzad došao do reči.

„Vi... vi, dakle, *niste* prevarant?“

Očajnički se uhvatio za tu poslednju mrvicu nade.

„Ne“, odgovorio je Fadž nežno. „Ne, bojim se da nisam. Gledajte.“

I on pretvori premijerovu šolju za čaj u zamorca.

„Ali“, rekao je premijer kao bez daha, posmatrajući kako šoljica čaja grize čošak njegovog sledećeg govora, „ali zašto... zašto mi niko nije rekao?“

„Ministar magije otkriva se samo aktuelnom normalskom premijeru“, rekao je Fadž zavlačeći štapić nazad pod sako. „Mislimo da je to najbolji način da se sačuva tajnost.“

„A zašto onda“, zakmećao je premijer, „zašto me onda prethodni premijer nije upozorio?“

Na to se Fadž čak i nasmejao.

„Dragi moj premijeru, hoćete li *vi* ovo ikad ispričati bilo kome?“

I dalje se kikoćući, Fadž je bacio nekakav prašak u kamin, zakoraćio u smaragdne plamenove i iščezao uz pucketanje vatre. Premijer je stajao, kao skamenjen, i shvatio da se nikad, dok god je živ, neće usuditi da spomene ovo ni živoj duši, jer ima li na svetu ikoga ko bi mu poverovao?

Bilo mu je potrebno malo vremena da se oporavi od tog šoka. Neko vreme pokušavao je da ubedi sebe da je Fadž bio halucinacija izazvana nedostatkom sna tokom iscrpljujuće izborne kampanje. U uzaludnom pokušaju da se oslobodi svega što bi ga podsećalo na taj neprijatni susret, poklonio je zamorca svojoj presrećnoj nećaki i naložio svom ličnom sekretaru da skine portret ružnog čovečuljka koji mu je najavio Fadžov dolazak. Na premijerovo zaprepašćenje, portret je bilo nemoguće ukloniti. Nakon što su nekolicina stolara, zidara, jedan istoričar umetnosti i ministar finansija pokušali bezuspešno da ga odvoje od zida, premijer je odustao od daljih pokušaja i prosto se uzdao da će ta stvar ostati nepomična i nema do kraja njegovog mandata. Povremeno bi se zakleo da je krajičkom oka video stanara te slike kako zeva ili češe nos. Čak je, jednom ili dvaput, jednostavno išetao iz rama, ostavivši za sobom samo pozadinu od blatnjavosmeđeg platna. Ipak, uvežbao se da ne gleda mnogo u sliku i da, uvek kad se nešto slično desi, odlučno kaže sebi kako ga oči varaju.

A onda, pre tri godine, jedne noći veoma slične ovoj, premijer je bio sam u svojoj kancelariji kad je portret još jednom najavio Fadžov skori dolazak – i on je izleteo iz kamina, skroz mokat i vidno uspaničen. Pre nego što je premijer stigao da ga zapita zbog čega otresa kapljice svuda po aksminsterskom tepihu, Fadž je počeo da bunca o zatvoru za koji premijer nikad nije čuo, o čoveku po imenu „Serijski“ Blek, nečem što je zvučalo kao Hogvorts i o dečaku po imenu Hari Potter, pri čemu ništa od toga premijeru nije zvučalo nimalo smisleno.

„... upravo sam došao iz Askabana“, dahtao je Fadž presipajući veliku količinu vode iz oboda svog šešira u svoj džep. „Usred Severnog mora, znate, gadan let... dementori prave gužvu...“, stresao se. „Nikad ranije nisu imali slučaj bekstva. Bilo kako bilo, morao sam da dođem do vas, premijeru. Blek je poznati ubica Normalaca i možda namerava da se pridruži Znate-Već-Kome... ali, naravno, vi i ne znate ko je Znate-Već-Ko!“ Na trenutak je beznadežno zurio u premijera, a onda rekao: „Pa, dobro, sedite, bolje da vas uputim u stvar... uzmite viski...“

Premijera je prilično uvredilo i to što ga neko u njegovoj rođenoj kancelariji poziva da sedne, a kamoli što mu nudi njegov vlastiti viski, ali ipak je seo. Fadž je izvukao štapić, niotkuda prizvao dve velike čaše pune tečnosti boje ćilibara, tutnuo jednu od njih premijeru u ruku i privukao stolicu.

Fadž je razglabao čitav sat. U jednom trenutku odbio je da glasno izgovori izvesno ime i, umesto toga, napisao ga je na parčetu pergamenta, koje je tutnuo u premijerovu slobodnu šaku. Kada je, najzad, Fadž ustao da pođe, i premijer je ustao.

„Dakle, mislite da...“, zaškiljio je nadole da pročita ime u svojoj levoj ruci, „Lord Vol...“

„*Onaj-Koji-Se-Ne-Sme-Imenovati!*“, zarežao je Fadž.

„Izvinite... dakle, mislite da je Onaj-Koji-Se-Ne-Sme-Imenovati još uvek živ?“

„Pa, Dambldor kaže da jeste“, rekao je Fadž prikopčavajući svoj karirani ogrtač ispod brade, „ali nikad ga nismo našli. Ako mene pitate, nije opasan, osim ukoliko ne dobije podršku, stoga je Blek taj zbog koga treba da brinemo. Razglašićete to upozorenje, dakle? Pa, nadam se da se više nećemo videti, premijeru! Laku noć.“

Ali videli su se opet. Kroz manje od godinu dana u premijerovom kabinetu niotkuda se stvorio unezvereni Fadž kako bi obavestio premijera da se na Svetskom prvenstvu u *kvitiču* (ili mu je bar tako zazvučalo) desila manja neprijatnost i da je nekolicina Normalaca „umešana“, ali da premijer ne mora da brine, činjenica da je znak Znate-Već-Koga ponovo viđen ništa ne znači. Fadž je bio siguran da je to sporadičan incident i da u tom trenutku Kancelarija za odnose s Normalcima već vrši neophodne modifikacije pamćenja.

„O, umalo da zaboravim“, dodao je tada Fadž. „Uvozimo iz inostranstva tri zmaja i sfingu za Tročarobnjački turnir, rutinska stvar, ali Odsek za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja kaže mi da, prema propisima, moramo da vas obavestimo ukoliko unosimo u zemlju izuzetno opasna stvorenja.“

„Ja... šta... *zmajevi*?“, nepovezano je govorio premijer.

„Da, tri zmaja“, rekao je Fadž. „I sfingu. Pa, želim vam prijatan dan.“

Premijer se, uprkos svemu, nadao da će zmajevi i sfinge biti najgore od svega, ali nisu bili. Kroz manje od dve godine Fadž je ponovo izbio iz vatre, ovog puta s vestima da se desilo masovno bekstvo iz Askabana.

„*Masovno* bekstvo?“, ponovio je premijer promuklo.

„Nema potrebe da brinete, nema potrebe!“, razgalamio se Fadž tada, jednom nogom već u plamenu. „Uskoro ćemo ih saterati u škri-pac... samo sam pomislio da treba da znate!“

I pre nego što je premijer stigao da vrisne „Čekajte malo!“, Fadž je nestao u snopu zelenih iskri.

Šta god štampa i opozicija govorili, premijer nije bio budala. Njegovoj pažnji nije promaklo da se, uprkos Fadžovim uveravanjima prilikom prvog susreta, njih dvojica prilično često viđaju, niti da je Fadž svaki put kad se sretnu, sve usplahireniji. Iako nije baš čeznuo da razmišlja o tom ministru magije (ili „njihovom premijeru“, kako je uvek Fadža zvao u mislima), premijer nije mogao a da ne strepi da će, sledeći put kad se Fadž pojavi, vesti biti još gore. Stoga je pojava Fadža, koji je još jednom iskoračio iz vatre, razbarušen, uznemiren i ozbiljno iznenađen što premijer ne zna zašto je on tu, bila nešto najgore što mu se desilo tokom ove i inače krajnje sumorne sedmice.

„Otkud bih ja znao šta se zbiva u... ovaj... čarobnjačkoj zajednici?“, obrecnu se sada premijer. „Moram da vodim zemlju i trenutno imam sasvim dovoljno briga i bez...“

„Imamo zajedničkih briga“, prekide ga Fadž. „Brokdejski most nije se urušio usled trošnosti. A ni ono nije bio pravi uragan. Ubistva nisu počinili Normalci. A porodica Herberta Čorlija bila bi bezbednija bez njega. Upravo sređujemo da ga prebacimo u Bolnicu Svetog Munga za magijske bolesti i povrede. Prenos treba da se obavi večeras.“

„Šta vi to... bojim se da... šta?“, istrtilja premijer.

Fadž duboko udahnu i reče: „Premijeru, žao mi je što moram da vas obavestim da se on vratio, Onaj-Koji-Se-Ne-Sme-Imenovati se vratio.“

„Vratio? Kad kažete „vratio“... znači da je živ? Mislim...“

Premijer je prebirao po sećanju izvlačeći detalje onog užasnog razgovora od pre tri godine, kada mu je Fadž ispričao o tom čarobnjaku koga se svi plaše više nego ikog, čarobnjaku koji je izvršio hiljade užasnih zločina pre svog tajanstvenog nestanka petnaest godina ranije.

„Da, živ je“, reče Fadž. „To jest... ne znam... da li je čovek živ ako ne može biti ubijen? Zaista ne shvatam to, a Dambldor neće da mi potanko objasni... ali u svakom slučaju, izvesno je da ima telo i da hoda, govori i ubija, pa pretpostavljam da je, za svrhu naše rasprave, živ.“

Premijer nije znao šta da kaže na to, ali ga je stalna navika da deluje dobro obavешten o svakoj temi koja se pojavi naterala da prizove svaki detalj njihovih prethodnih razgovora kojeg može da se seti.

„Da li je Serijski Blek sa... ovaj... Onim-Koji-Se-Ne-Sme-Imenovati?“

„Blek? Blek?“, reče Fadž rasejano, okrećući nervozno svoj polucilindar prstima. „Sirijus Blek, mislite? Merlinove mi brade, nije. Blek je mrtav. Ispostavilo se da smo pogrešili... ovaj... u pogledu Bleka. Posle svega, ispostavilo se da je bio nevin. A nije bio ni u sprezi sa Onim-Koji-Se-Ne-Sme-Imenovati. Mislim“, dodade kao da se brani, još brže vrteći polucilindar, „svi dokazi su ukazivali... imali smo više od pedeset očevidaca... ali ipak, kako reko, mrtav je. Ubijen, zapravo. U prostorijama Ministarstva magije. I sad će biti istraga, zapravo...“

Na svoje veliko iznenađenje, premijer na tren oseti tračak sažaljenja prema Fadžu. Ali ga je gotovo istovremeno preplavio talas samozadovoljstva na pomisao da se, ma koliko on oskudno bio upućen u oblast materijalizovanja iz kamina, ni u jednom od vladinih odeljenja pod *njegovom* nadležnošću nije desilo ubistvo... u svakom slučaju, ne još...

Dok je premijer krišom kucnuo u drvo svoga stola, Fadž nastavi: „Ali Blek je sad sporedan. Poenta je da smo mi u ratu, premijeru, i moraju se preduzeti odgovarajući koraci.“

„U ratu?“, ponovi premijer nervozno. „Sigurno preterujete?“

„Onom-Koji-Se-Ne-Sme-Imenovati sad su se pridružili sledbenici koji su u januaru pobjegli iz Askabana“, reče Fadž, govoreći sve brže i uvrćući svoj polucilindar tako brzo da se pretvorio u limun-zeleni kovitlac. „Pošto su počeli javno da dejstvuju, neprekidno prave kaos. Brokdejlski most... On je to uradio, premijeru, on je zapretio masovnim ubistvima Normalaca ukoliko mu ne ustupim vlast i...“

„Bože blagi, dakle *vaša* je krivica što su ti ljudi poginuli, a ja moram da odgovaram na pitanja o zarđaloj konstrukciji, korodiranim spojkama i o čemu sve ne!“, razjari se premijer.

„*Moja krivica!*“, reče Fadž naglo se zajapurivši. „Kažete li da biste podlegli takvoj vrsti ucene?“

„Možda ne bih“, odvrati premijer ustavši i špartajući po sobi, „ali uložio bih najveći mogući napor da uhvatim ucenjivača pre nego što počini bilo koje od tih zverstava!“

„Stvarno mislite da nisam već sve pokušao?“, vatreno ga zapita Fadž. „Svaki Auror u ministarstvu pokušavao je... i još pokušava da ga nađe i zarobi njegove pristalice, ali radi se o jednom od najmoćnijih čarobnjaka svih vremena, o čarobnjaku koji gotovo tri decenije izmiče hapšenju!“

„Pretpostavljam da ćete mi reći kako je on izazvao i uragan u zapadnom delu zemlje?“, reče premijer, čiji je bes rastao sa svakim novim korakom. Veoma ga je razljutilo to što je otkrio uzrok svih tih užasnih katastrofa a ne može da ga saopšti javnosti. Što je, uostalom, gore nego da je vlada kriva za sve to.

„Nije bilo uragana“, kaza Fadž žalostivo.

„Ma nemojte mi reći!“, zareža premijer, sada sasvim vidno treskajući nogama. „Drveće počupano iz korena, strgnuti krovovi, iskrivljene bandere, užasne ozlede...“

„To su bili Smrtožderi“, reče Fadž. „Sledbenici Onog-Koji-Se-Ne-Sme-Imenovati. I... sumnjamo da su umešani i džinovi.“

Premijer se zaustavi u hodu, kao da je naleteo na nevidljiv zid.

„Ko je umešan?!“

Fadž napravi grimasu. „Prošli put je koristio džinove da bi izazvao što veličanstveniji efekat. Kancelarija za dezinformacije radila je bez prestanka, poslali smo na teren čitave timove Zaboravljača, koji su pokušavali da izmene sećanja svih Normalaca koji su videli šta se stvarno desilo, najveći deo Odseka za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja pretražuje okolinu Samerseta, ali ne možemo da nađemo tog džina... prava katastrofa.“

„Ma šta mi reče!“ uzviknu premijer besno.

„Neću da poričem da je u moral u ministarstvu na niskim granama“, reče Fadž. „Kako da se nosimo sa svim tim, pogotovo kad smo izgubili Ameliju Bouns.“

„Izgubili koga?“

„Ameliju Bouns. Upravnicu Odseka za sprovođenje magijskih zakona. Mislimo da ju je ubio lično Onaj-Koji-Se-Ne-Sme-Imenovati, jer je bila vrlo darovita veštica i... svi dokazi ukazuju na to da se žestoko odupirala.“

Fadž pročisti grlo i, činilo se, s naporom prestade da obrće cilindar.

„Ali o tom ubistvu je pisalo u novinama“, reče premijer, na tren zaboravljajući svoj gnev. „*Našim* novinama. Amelija Bouns... Spominjalo se samo da se radi o sredovečnoj ženi koja je živela sama. Bilo je to... užasno ubistvo, zar ne? Dobilo je velik publicitet. Policija je zbunjena, znate.“

Fadž uzdahnu. „Pa naravno da je zbunjena. Ubijena je u sobi zaključanoj iznutra, je li tako? Mi, s druge strane, tačno znamo ko je to učinio, ali nas to ne dovodi nimalo bliže njegovom hvatanju. A zatim je tu bila Emelina Vens, možda niste čuli za to...“

„O, da, čuo sam“, kaza premijer. „To se, zapravo, desilo u blizini, odmah iza čoška odavde. Novine su od toga napravile pravu senzaciju: *Krah reda i zakona u premijerovom ataru...*“

„I kao da sve to nije bilo dovoljno“, dodade Fadž jedva slušajući premijera, „dementori su se razmyleli posvuda, napadaju ljude na sve strane...“

U srećnije doba ta bi rečenica premijeru zvučala besmisleno, ali sada je bio mudriji.

„Mislio sam da dementori čuvaju zatvorenike u Askabanu?“, reče obazrivo.

„Čuvali su“, odvrati Fadž umorno. „Ali ne više. Napustili su zatvor i pridružili se Onom-Koji-Se-Ne-Sme-Imenovati. Neću se pretvarati da to nije bio žestok udarac.“

„Ali“, reče premijer sve vidnije užasnut, „zar mi niste rekli da su to stvorenja koja iz ljudi iskape svaki trag nade i sreće?“

„To je tačno. A sada se množe. Otud sva ta magla.“

Premijeru kleknuše kolena i on utonu u najbližu stolicu. Pomisao na nevidljiva stvorenja koja lete po gradovima i u unutrašnjosti šireći očajanje i beznade među njegovim glasačima natera ga da sav prebledi.

„Čujte, Fadže... morate nešto da preduzmete! Vi ste kao ministar magije odgovorni za to!“

„Dragi moj premijeru, ne mislite valjda ozbiljno da sam, posle svega ovoga, i dalje ministar magije? Smenili su me pre tri dana! Dve nedelje je čitava čarobnjačka zajednica urlala tražeći moju ostavku. Tokom čitavog svog mandata nisam ih video tako složne!“, reče Fadž osmelivši se da se nasmeši.

Premijer ostade bez reči. Uprkos ogorčenju zbog položaja u kom se sam nalazi, i dalje je saosećao s tim sasušanim čovekom koji je sedeo naspram njega.

„Veoma mi je žao“, kaza najzad. „Mogu li nešto da učinim?“

„Veoma ljubazno od vas, premijeru, ali ne možete ništa. Večeras su me poslali ovamo da vas upoznam s najnovijim razvojem događaja i da vam predstavim svog naslednika. Mislio sam da će dosad već stići, ali, naravno, trenutno je vrlo zauzet zbog svega što se događa.“

Fadž se osvrnu i pogleda u portret ružnog čovečuljka s dugačkom loknastom srebrnastom perikom, koji je vrškom pera čačkao uvo.

Uhvativši Fadžov pogled, portret reče: „Biće ovde za tren oka, samo da završi pismo Dambldoru.“

„Neka mu je sa srećom“, odvrati Fadž, prvi put s gorčinom u glasu. „U poslednje dve nedelje pisao sam Dambldoru dvaput na dan, ali on neće ni da mrdne. Da je samo bio spreman da ubedi tog dečaka, možda bih još uvek bio na... pa, možda će Skrimdžer imati više uspeha.“

Fadž utonu u nešto što očito beše žalosno ćutanje, koje onaj portret smesta prekinu, iznenada progovorivši svojim prirodnim, službenim glasom.

„Premijeru Normalaca. Tražim sastanak. Hitno. Molim da smesta odgovorite. Rufus Skrimdžer, ministar magije.“

„Da, da, može“, reče premijer rasejano i jedva se trgnu kad plamenovi u rešetki ponovo postadoše smaragdnozeleni, izviše se uvis i otkriše drugog uskovitlanog čarobnjaka u svom središtu, izbljuvavši ga trenutak kasnije na onaj starinski sag. Fadž ustade, a posle trenutnog oklevanja i premijer učini isto, posmatrajući pridošlicu kako se uspravlja, stresajući prašinu sa svoje duge crne odore, i gleda naokolo.

Premijerova prva, budalasta pomisao bila je da Rufus Skrimdžer liči na nekog starog lava. Njegova griva žutosmeđe kose i gusto obrasle obrve behu protkane sivim prugama. Iza naočara s tankim metalnim okvirom videle su se prodorne žućkaste oči i bilo je u njemu izvesne vitke, izopačene gracioznosti iako je pomalo hramao. Na prvi pogled, delovao je prepredeno i žilavo. Premijer pomisli da sad shvata zašto čarobnjačka zajednica u ovo opasno vreme više voli da je predvodi Skrimdžer nego Fadž.

„Kako ste?“, reče premijer učtivo pružajući ruku.

Skrimdžer je kratko stisnu, očima šarajući po sobi, a onda izvuče štapić iz odore.

„Fadž vam je sve ispričao?“, upita stuštivši se ka vratima i kuckajući štapićem po ključaonici. Premijer ču kako brava škljocnu.

„Ovaj... da“, odvrati premijer. „I, ukoliko nemate ništa protiv, više bih voleo da ostavite vrata otključana.“

„A ja bih više voleo da nas niko ne uznemirava“, kaza Skrimdžer kratko, „i da nas ne posmatra“, dodade, uperivši štapić ka prozorima tako da se zavese smesta navukoše preko njih. „No dobro... ja sam zauzet čovek, dakle, da predemo na posao. Pre svega, moramo da porazgovaramo o vašoj bezbednosti.“

Premijer se ispravi što je više mogao i odgovori: „Savršeno sam zadovoljan postojećim obezbeđenjem. Hvala lepo...“

„Ali mi nismo zadovoljni“, preseče ga Skrimdžer. „Ako njihovog premijera podvrgnu Kontrolišućoj kletvi, Normalcima se loše piše. Novi sekretar u vašoj kancelariji za spoljne...“

„Neću se otarasiti Kingslija Okovgroma, ako je to ono što mi predlažete!“, reče premijer uzbuđeno. „On je neverovatno efikasan, obavlja dvostruko više posla od ostalih...“

„To je zato što je čarobnjak“, odvrati Skrimdžer bez traga smeška. „Vrhunski obučen Auror, koji vam je dodeljen radi lične zaštite.“

„E pa, čekajte malo!“, ogłosi se premijer. „Ne možete tek tako da mi smeštate svoje ljude u kancelariju, ja odlučujem ko radi za mene...“

„Mislio sam da ste veoma zadovoljni Okovgromom?“, reče Skrimdžer hladno.

„Jesam... to jest... bio sam...“

„Onda nema problema, zar ne?“, zaključi Skrimdžer.

„Ja... pa, dok god Okovgrom nastavi da radi... ovaj... tako izvrsno“, reče premijer neubedljivo, ali Skrimdžer jedva da ga je čuo.

„Dakle, što se tiče Herberta Čorlija... vašeg podsekretara“, nastavi on. „Onog što je zabavljao javnost pretvarajući se da je patka.“

„Šta je s njim?“, upita premijer.

„Očigledno je to bila njegova reakcija na loše izvedenu Kontrolišuću kletvu“, reče Skrimdžer. „Potpuno mu je pomutila um, ali i dalje bi mogao da bude opasan.“

„On samo kvače!“, kaza premijer slabim glasom. „Svakako da bi mu malo odmora... možda da malko o'ladi s pićem...“

„Dok mi razgovaramo, upravo ga ispituje tim vidara iz Bolnice Svetog Munga za magijske bolesti i povrede. Dosad je trojicu pokušao da pridavi“, reče Skrimdžer. „Mislim da je najbolje da ga na neko vreme sklonimo iz normalske zajednice.“

„Ja... pa... oporaviće se, zar ne?“, upita premijer brižno. Skrimdžer samo slegnu ramenima, već uzmičući prema kaminu.

„Pa, to je sve što sam imao da vam kažem. Obaveštavaću vas o razvoju događaja, premijeru, ali verovatno ću biti isuviše zauzet da bih lično došao, a u tom slučaju poslaću vam Fadža ovamo. Prihvatio je da ostane u ministarstvu u ulozi savetnika.“

Fadž pokušava da se nasmeši, ali bezuspešno. Samo je izgledao kao da ima zubobolju. Skrimdžer je već čeprkao po džepu tražeći tajanstveni prašak od kog će vatra pozeleneti. Premijer je na tren beznadežno zurio u njih dvojicu, a zatim iz njega provališe reči koje je cele večeri suzbijao u sebi.

„Ali zaboga... vi ste *čarobnjaci!* Vi možete da izvodite *čarolije!* Sigurno da možete, ovaj... da rešite *bilo šta!*“

Skrimdžer se polako okrenu u mestu i razmeni sumnjičav pogled s Fadžom, kome se ovoga puta zaista ote osmeh dok je ljubazno govorio: „Problem je u tome što i druga strana ume da izvodi čarolije, premijeru.“

I rekavši to, dva čarobnjaka zakoračiše jedan za drugim u jarkozelenu vatru i nestadoše.